

Arrest

nr. 181 387 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X.

De eerste en de tweede verzoekende partij zijn getrouwd.

De derde, vierde en vijfde verzoekende partij zijn de kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij. Zij verklaren respectievelijk geboren te zijn op 1 februari 1996, op 24 januari 1998 en op 30 januari 2000.

Allen verklaren zij de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Op 28 november 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 24 april 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. De verzoekende partijen tekenen op 12 mei 2009 beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 3 september 2009 met nummers 31 065 en 31 067 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 29 juli 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De tweede verzoekende partij tekent op 31 augustus 2011 beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 9 januari 2012 met nummer 72 855 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 19 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omwille van de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij.

Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 26 november 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.10.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

G.(...) S.(...) (...)

Geboren te Prishtina op 20.08.1971

(ook gekend als H.(...) S.(...) ; geboren te R. op 20.08.1971)

+ partner: G.(...) B.(...) (R.R.: ...)

Geboren te P. op 17.07.1979

(ook gekend als K.(...) B.(...); geboren te P. op 17.07.1979)

+ minderjarige kinderen:

- G.(...) E.(...) ; °01.02.1996 (ook gekend als K.(...) E.(...))

- G.(...) B.(...) ; °24.01.1998 (ook gekend als K.(...) B.(...))
- G.(...) B.(...) ; °30.01.2000 (ook gekend als K.(...) B.(...))

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar -geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.11.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de rechten van verdediging.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun enig middel als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996,249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Dit terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan mevrouw G.(...) lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling noodzakelijk is. De aandoening van verzoekster werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken ", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373). De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is hun land van herkomst. Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld. Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

Verzoekende partij stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekende partij heeft medische attesten voorgelegd en heeft de aandoeningen in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

De uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij. Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht. Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandelingen die verzoekers dienen te volgen, zijnde medicatie, problematisch worden in het land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekers lijden aan levensbedreigende aandoeningen, en of dit op heden verband houdt met het feit dat zij hier ten lande toegang hebben tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoeningen niet als levensbedreigend zullen worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekende partij wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partijen:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 14 november blijkt dat de heer G.(...) B.(...) niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De aandoeningen van de heer G.(...) B.(...) behoeven geen behandeling en evolueren spontaan in gunstige zin. Er diende dan ook geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De arts-adviseur stelt in zijn advies d.d. 14 november 2013:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16.09.2013 en de medische stukken d.d. 16.09.2013 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

Dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen “reëel risico voor het leven of fysieke integriteit” en “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Bovendien komt het aan de arts-adviseur als enige toe die beoordeling te maken en is het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met het advies niet van die aard de wel onderbouwde bevindingen van de arts-adviseur te ondergraven.

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in arrest nr. 113.365 van 6 november 2013 onder meer wat volgt:
(...)*

De Raad van State oordeelde in haar arrest nr. 225.523 van 19 november 2013 onder meer: (...)

Met andere woorden, naast de terminologische overeenstemming met artikel 3 EVRM (“reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling”), werden ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van artikel 3 EVRM en deze werden bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

De begrippen “gevaar voor het leven en de fysieke integriteit” werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van artikel 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot het vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term “gevaar”, bovendien eveneens door het concept “reëel risico” voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM stelt wel degelijk dat een gebrek aan een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium doorslaggevend is om de toepassing van artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een actuele levensbedreiging is bijgevolg wel onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te kunnen komen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing gaat in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011)

In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RVV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van de rechten van verdediging, laat zij na die beweerde schending toe te lichten in haar middel. Verwerende partij kan zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die rechtsregel als onontvankelijk dient te worden beschouwd. (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.)

Het enige middel is ongegrond."

2.1.3. De Raad wijst er op dat, in weerwil van werd gesteld op de terechtzitting van 14 december 2016, de bestreden beslissing handelt over de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, namelijk de heer B.G., en niet over de eerste verzoekende partij, mevrouw S.B.

2.1.3.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die door de tweede verzoekende partij werden aangevoerd op 14 november 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat kennelijk niet blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Tevens stelt de verwerende partij dat er geen gevaar is op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden zou zijn in het land van herkomst. Zij verwijst hierbij naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer om te stellen dat: "heden blijkt een manifeste gebrek aan een vergevorderd kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend

stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet". Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, *NV BAECK en JANSEN*). De verzoekende partijen betwisten niet dat de eerste verzoekende partij in het bezit werd gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door: *"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen

nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 november 2013 verwezen, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.10.2013.

Uit het-standaard medisch getuigschrift d.d. 16.09.2013 en de medische stukken d.d. 16.09.2013 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening

zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het medische advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij erkent dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een depressie. In zijn medisch advies verwijst de ambtenaar-geneesheer ook naar de verschillende medische attesten die de tweede verzoekende partij neergelegd heeft.

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in rekening werden genomen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer valt immers uiteen in twee delen. Enerzijds wordt geoordeeld dat de in het standaard medische attest/medische stukken beschreven depressie geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij. Dit onderdeel slaat op het eerste toepassingsgeval, zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Anderzijds wordt geoordeeld dat voor de aandoeningen waaraan de eerste verzoekende partij lijdt, zelfs onbehandeld, geen risico voor het leven of fysieke integriteit inhoudt of een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt, daar de behandeling louter symptomatisch is en het risico op suicide enkel van louter speculatieve aard is. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval.

In casu wijzen de verzoekende partijen er op dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. De verzoekende partijen beklemtonen verder dat de tweede verzoekende partij haar medicijnen nodig heeft opdat haar aandoening niet levensbedreigend wordt.

Er blijkt inderdaad geenszins dat de ambtenaar-geneesheer enig onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid of de tweede verzoekende partij enige behandeling zou kunnen krijgen voor haar aandoening in haar land van herkomst. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat in alle gevallen moet worden onderzocht of de medische zorgen die in België worden verstrekt aan een vreemdeling ook in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar zijn. Voormelde wetsbepaling legt de verwerende partij slechts de verplichting op om na te gaan of – nadat werd vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit – er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene vreemdeling gewoonlijk verblijft. De ambtenaar-geneesheer kan derhalve oordelen dat, gelet op de aard van de ingeroepen aandoening, een behandeling niet echt vereist is en dat het eventuele ontbreken van een adequate behandeling hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling zich bevindt in een situatie, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals correct wordt aangegeven in de nota met opmerkingen.

In casu blijkt uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat hij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit daar deze aandoening een natuurlijk beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. Anderzijds meent de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening van de tweede verzoekende partij zelfs onbehandeld geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de tweede verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt.

Met betrekking tot zijn oordeel beperkt de ambtenaar-geneesheer zich echter tot het verwijzen naar de voorgelegde standaard medische getuigschriften en medische stukken. Dit biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat de depressie, waaraan de tweede verzoekende partij concreet lijdt, zonder behandeling geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt. De verzoekende partijen hebben er immers bij hun aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 25 oktober 2013 er op gewezen dat de tweede verzoekende partij een medische behandeling volgt wegens een zware depressie met suicidegevaar. Bovendien stellen de verzoekende partijen dat de psychiatrische hulp in hun land van herkomst niet is uitgebouwd.

In de neergelegde medische getuigschriften wordt er onder meer duidelijk gesteld dat een medicamenteuze behandeling en opvolging door een psychiater vereist is. Voorts wordt in de medische getuigschriften aangegeven dat, indien de behandeling gestopt wordt, er een ongunstige evolutie is. Zo wordt er in het standaard medische getuigschrift van 6 september 2016, dat werd opgesteld door dokter in de psychiatrie F.L., gesteld dat de vooropgestelde termijn van de behandeling lang zal zijn, dat de tweede verzoekende partij vijf verschillende medicijnen neemt, dat een stopzetting van de behandeling een verslechtering van de actuele gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij met zich meebrengt en tevens dat het risico op suicide sterk zal verhogen. Dokter F.L. wijst er dan ook op dat de tweede verzoekende partij haar medicijnen en psychologische opvolging nodig heeft.

Bovendien stelt dokter F.L. in één van de bijkomende medische stukken, dat een terugkeer naar het land van herkomst af te raden is, gelet op de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij en met verwijzing naar een website als bron: *“Il est évident que retourner après plus de 13 ans dans le pays où et les Serbes et les Albanais ont malmené la famille de Mr Gashi, ne peut QUE réactiver les symptômes toujours, présents de dépression majeure ainsi que de PTSD.*

“Although memories cannot be eliminated, what treatment can do is take away or reduce the extent to which those memories bring about tremendous distress and anxiety, as well as unhealthy behaviors focused on avoiding or preventing those memories. In doing so, treatment can help you regain control over your life from the symptoms of PTSD. It can help reduce the extent to which symptoms of PTSD interfere with a number of different areas in your life, such as work, school, or relationships.”

Le traitement ne peut l'aider QUE loin du lieu de son trauma, là où ses enfants seraient secure.

“That said, it is important to remember that symptoms of PTSD can come back again. Once you successfully complete treatment, it does not mean the work is done. It is Important to continue to practice the healthy coping skills you learned in treatment, as well as keep an eye on warning signs that could indicate symptoms are coming back. However, with a commitment to using the healthy coping strategies you gained in treatment, there is no reason that you should not be able to live a long and meaningful PTSD-free life. PTSD and the effects of a traumatic event can definitely be overcome.”

In het advies wordt, naast de loutere verwijzing naar het (standaard) medische getuigschrift en de medische stukken geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling enkel symptomatisch is en dus niet noodzakelijk is en dat de depressie ook zonder behandeling geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de tweede verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer, ondersteunen.

Waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is, gaat hij er volledig aan voorbij dat in meerdere medische stukken het risico op suicide benadrukt wordt en dat er zelfs sprake is van concrete plannen. Zo stelt dokter F.L. in zijn psychiatrisch rapport van 16 september 2013 het volgende: *“Il présente aussi un grand sentiment de solitude et est habité par une idée de mort, de manière récurrente. Il pense fréquemment au suicide (se jeter dans le canal), « tient » à cause de ses enfants, mais récemment manifeste de plus en plus souvent de son désir de se jeter dans le canal ou de se trancher la gorge.”* In het standaard medische getuigschrift wordt bovendien het volgende gesteld: *“Risque suicidaire TRES ELEVE (crainte de suicide ‘en couple’)”*. De ambtenaar-geneesheer negeert het steeds terugkerend element in de attesten van de behandelende psychiater waarin deze het gevaar op suicide benadrukt.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de depressie, waaraan de tweede verzoekende partij lijdt en die is geattesteerd door (standaard) medische getuigschriften, geen behandeling vergt zodat er geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, *in casu* geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken

waarom de door een geneesheer noodzakelijk geachte behandeling zoals die onder meer blijkt uit het voorgelegde (standaard) medische getuigschriften waarnaar in het advies verwezen wordt, als niet essentieel wordt beoordeeld. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Nu een voldoende feitelijke grondslag *in casu* ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 november 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen ten aanzien van de bestreden beslissing behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS